

CZÉBELY LAJOS

éji dallam

<i>nyári</i>	<i>éjben</i>	<i>minden</i>	<i>zenél</i>
<i>dallam</i>	<i>simul</i>	<i>éji</i>	<i>csendbe</i>
<i>holdas</i>	<i>égen</i>	<i>zene</i>	<i>felhők</i>
<i>lanton</i>	<i>ragyog</i>	<i>örök</i>	<i>fénye</i>

BECSKE JÓZSEF LAJOS

A TÉL BIOLÓGIÁJA

*Áll a hideg. A mezőség zúzmarás
Ködben áll. Ráfeküdt a fagy-istenség.
Azért az mégse járja, nincs rá mentség,
Hogy a hamutálcán megfagy a parázs!*

*A légy bejárja még a szobám falát,
De nem röpül. Még feléled egy darázs,
Csukott ajtók mögé szűküli a garázs,
És megszelídülnek a kőbor kutyák,*

*Nem ugatnak, üveges szemmel néznek.
A tél bezárt ablakán átlát szemem,
Míg lecsapódó párák szemérmetlen
Szép csokrot fest a mezők szellemének.*

*Semmire a semmiből. Fagyott élet
Atomjai kúsznak fénnyé bolyhosan,
Emlékeznek a törvényre, boldogan
Engedve a nagy, láthatatlan kéznek.*

*Ó, halott csokrok, szürke tűz-virágok,
Konok lakatok lakója a szívem!
Kint és bent a deres ablakkilincsen
Fagy-háló puba rendszerébe látok.*

VALLOMÁS

*Őszinte legyek? Tán e verset
Nem ismeri soha senki meg,
Hisz kitermi lombján a tavasz,
S fehérbe borul, mikor havaz.*

*Nem azért kellett a vers nekem
Hogy adat legyek egy rendszeren
Belül, vagy hogy tudjanak rólam!
Csak álmodtam betűben, szóban.*

*A szín, a hang, geometria
Magával sodort – nem nagy csoda.
Falak dőltek, volt, mi rám omlt.
Minden emlékem léket kapott.*

*Vitorlás az élet tengerén.
Vajon hányan állhatnak élém,
Mondván: ismerlek, tudom ki vagy!
– Csak söpröm a tavalyi havat.*

